

SNG NOVA GORICA Premiera: Čriček in temačni občutek Kaj bi dali, da bi iz srca pregnali temne sence!

Iva Koršič

Iz znanih razmer se je lanske gledališka sezona prevesila v jesenski čas, zato se je nova 2001–2022 začela šele oktobra, in sicer v četrtek, 7., ko jo je na velikem odru uvedla z vseh vidikov čarobna predstava. V režiji Ivane Djilas, ki svoje odrske postavitve zelo rada obdaja s prosojno poetično tančico, da postanejo še bolj privlačne, je v nenavadnem ozračju, h kateremu so pripomogle tudi video projekcije (Vesna Krebs), ki so se zarisovale na vertikalno postavljenem scenskem prizorišču, krasno krstno zaživela predstava *Čriček in temačni občutek*.

Po osmih zbirkah živalskih zgodb in eni pesniški zbirki zelo znanega in priljubljenega avtorja Toona Tellegena, sicer po poklicu zdravnika, ki ga gotovo še najbolj pozna otroci, saj piše predvsem zanje, čeprav ima v mislih vselej odrasle bralce, sta besedilo zelo spretno zvezla Ivana Djilas in **Marko Bratuš**, ki je poleg dramaturškega dela s Stašo Pavlovič in Matejo Seliškar Kenda poskrbel tudi za prevod.

Že sama scenska postavitev, nekakšen prerez stanovanjskega bloka, kjer v tesnih stanovanjih bivajo različne živalice, nam priključ v misli čas, ko nas je epidemija covid-19 prisilila med štiri domače stene, stran od vsega družbenega dogajanja in druženja. Tudi v globino naše duše se je takrat naselil neki čudni, "mračni" občutek, ki nas je navdajal s prej nepoznano tesnobo, za katero nismo vedeli imena. Prav tak občutek ima v predstavi *Čriček in*

se ga kar ne more otresti. V Tellegenovih delih namreč nastopajo živali (zamislil si jih je vse enake velikosti in le eno od vsake vrste, brez spola), ki se spopadajo z vprašanji, zakaj in od kod ti občutki tesnobe, stiske, odtujenosti, samote, strahu pred zavrnitvijo, odločitvijo ..., na katere se trudijo najti odgovore, a ostajajo brez njih. Poleg *Črička*, katerega mučni, neotipljiv občutek je tudi s telesno dognanimi gibi povedno opisal Matija Rupel, je v tem "gozdu" kopica drugih prebivalcev. Slon (Ana Facchini) si neizmerno želi priti na vrh hrasta in tam zaplesati; vztrajno pleza nanj, a vsakič pade z njega. Sostanovalka je tudi postrežljiva Veverička (Urška Taufer), ki vsem ponuja čaj, in Mravljinec (Andrej Zalesjak). Onadva se večkrat pogovarjata in sta si blizu, a ne vesta, ne razumeta, kakšna so njuna čustva, ali je to ljubezen, zato hočeta preveriti z nekajdnevno oddaljitvijo, ali bosta res pogrešala drug drugega ali ne. Kresnička (Patrizia Jurinčič Finžgar), ki tudi s petjem izpove svoja občutja, je zelo neodločna, ne ve, kaj bi. Želi si nemogoče, da bi luna in zvezde mrknile in da bi sama osvetljevala vse ... Jež (Žiga Saksida) piše in piše zgodbe, pa tudi pisma svojim sostanovalcem, a jih nikoli ne odpošlje, ker se boji, da ne bo dobil odgovora. Vsi ti bolj ali manj temni občutki težijo srca nastopajočih živali, ki niso nič drugega kot odsev nas samih, ki smo polni dvomov in večkrat ukleščeni v take stiske in tesnobe, a kot *Čriček* ne vemo, kako bi našli pot iz njih. Toda kljub tem mračnim razmišljanjem

novogoriška uprizoritev *Čriček in temačni občutek* ni prepojena s tesnobo mračnostjo, saj je, ob imenitnih igralcih, ki so zelo izrazito poudarili značajske in psihološke nianse protagonistov, režiserka Ivana Djilas, poslušujoč se različnih tehničnih pripomočkov, ustvarila predstavo, ki nas navsezadnje navdaja z nekim upanjem, da se bomo izmazali, če se bomo potrudili, čeprav odgovora na marsikatero vprašanje nimamo in ga morda sploh ne bomo našli.

Predstavo vseskozi spremlja svojevrstna avtorska glasba Boštjana Gombača, v živo pa jo kot Krt in Deževnik izvajata glasbenika Joži Šalej na klaviature in Murat, ki v glavnem vse še tako čudne zvoke iz gozda, pa tudi tiste, ki naj bi ponazarjali spreminjajoča se občutja protagonistov, mojstrsko izvaja s svojim glasom, kot da bi v njem imel nam skrita neznana glasbila. Tudi ta njegova neverjetna spretnost pripomore k celoviti domiselnosti, dodelanosti in harmoničnosti podobe te nenavadne predstave, pri kateri si je koreografijo zamislila Maša Kagao Knez, igralce pa je v primerne kostume oblekla Jelena Proković.

Čriček in temačni občutek je predstava, ki nas očara s svojo spektakelsko pisanostjo, a nas tudi nevsiljivo vabi k treznemu razmišljanju o naši družbi, nas samih, ki prevečkrat apatično ždimo in čakamo, ne da bi nič storili, da bi bil ta svet, v katerem nam je dano živeti, boljši.

foto SNG Nova Gorica / Peter Uhan